

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/1075/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312208374
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6312208374.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivice Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenskej republiky, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 6C/216/2012-119 zo dňa 10. 06. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť sumu škodu a nemajetkovú ujmu, všetko z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Brezno, a to v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 3Er/971/2011, 3Er/1126/2011, 3Er/1188/2011.

Pred rozhodnutím vo veci samej Okresný súd Brezno spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 6C/216/2012, 6C/221/2012 a 6C/338/2012 uznesením sp. zn. 6C/216/2012 zo dňa 04. 12. 2013 s tým, že ďalej sú tieto veci vedené pod sp. zn. 6C/216/2012.

Následne pred rozhodnutím vo veci samej okresný súd skúmal, či sú splnené podmienky pre prerušenie konania na základe návrhu navrhovateľa zo dňa 06. 06. 2014, ktorým sa navrhovateľ domáhal prerušenia konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti navrhovateľa pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd. O tomto návrhu okresný súd rozhodol tak, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol s odôvodnením, že nejestvujú dôvody na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. c) O. s. p.. Zdôraznil, že o návrhu navrhovateľa na vylúčenie sudcov Okresného súdu Brezno z rozhodovania predmetnej veci právoplatne rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, preto v danej veci nejestvuje otázka, ktorú v tomto konaní Okresný súd Brezno nie je oprávnený riešiť. Okresný súd Brezno je toho názoru, že na Ústavnom súde Slovenskej republiky v súvislosti s podanou sťažnosťou navrhovateľa neprebíha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie Okresného súdu v Brezne v danej veci. Na zistenie súdu, že Okresný súd v Brezne vydal v exekučných veciach v zákonom

stanovenej lehote poverenia, nemôže mať vplyv rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti navrhovateľa voči uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým tento nevyhlásil sudcov Okresného súdu v Brezne z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 6C/216/2012. Na základe týchto skutočností návrh na prerušenie konania zamietol.

Následne okresný súd posúdil návrh navrhovateľa vo veci samej. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že tvrdenie navrhovateľa, že „Okresný súd v Brezne v jednotlivých exekučných konaniach nevydal uznesenie, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v zákonom stanovenej lehote 15 dní od doručenia písomnej žiadosti súdneho exekútora“, nie je pravdivé. Z pripojených exekučných spisov tamajšieho súdu sp. zn. 3Er/971/2011, 3Er/1126/2011, 3Er/1188/2011. (v ktorých konaniach malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu) totiž nesporne vyplýva, že Okresný súd Brezno vo všetkých týchto exekučných konaniach postupoval v súlade s ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej v texte len „Exekučný poriadok“) a o žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol v zákonom stanovenej lehote 15 dní od doručenia písomnej žiadosti súdneho exekútora. Z tohto dôvodu neboli splnené hmotnoprávne podmienky pre vznik zodpovednosti štátu stanovené v ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej v texte len „zák. č. 514/2003 Z. z.“), preto súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania účastníkov rozhodol okresný súd v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa zásady úspechu v konaní. V konaní bol v celom rozsahu úspešný odporca, ktorému trovy konania nevznikli, tieto si neuplatnil, preto odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie navrhovateľ z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., súčasne v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď rozhodoval vylúčený sudca, ako aj k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Namietal najmä aplikáciu novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. K otázke trvania stavu právnej neistoty konšatoval, že okresný súd nevyvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, ktorý podľa navrhovateľa existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Navyše súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, ale súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie.

Zdôraznil, že v konaní predložil ako dôkaz o vzniku škody, ktorá mu mala vzniknúť znalecký posudok č. 1/2014, s ktorým sa okresný súd neoboznámil, nevykonal dostatočné dokazovanie, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nezákonné.

K návrhu na prerušenie konania uviedol, že okresný súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o jeho návrhu na prerušenie konania osobitne rozhodnúť. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a vec vrátiť na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania a zamietol návrh navrhovateľa vo veci samej a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p..

Úvodom odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že zrejme z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní navrhovateľom na sudy, hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

Odvolací dôvod navrhovateľa spočívajúci v tom, že okresný súd aplikoval na prejednávajúcu vec ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. aj s použitím „inšpirácie“ novou právnou úpravou v žiadnom prípade neobstojí, ak z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva tvrdenie navrhovateľa uvedené v odvolaní, že by okresný súd aplikoval hmotné právo, ktoré by nebolo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Nie je pravdivé tvrdenie, že okresný súd de jure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo odvolací súd taktiež považuje za neprípustné. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v žiadnom prípade nevyplýva, že by okresný súd vychádzal z novej právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. . V tomto rozsahu je preto práve odvolanie navrhovateľa nepreskúmateľné.

Pokiaľ ide o ďalší odvolací dôvod, a to okolnosť, že okresný súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, ak táto podľa navrhovateľa existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu, je nutné konštatovať, že okresný súd založil svoje rozhodnutie predovšetkým na tom skutkovom základe, že rozhodnutie, ktorým bola žiadosť exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá, bolo vydané v prípade exekučných konaní vedených pod sp. zn. 3Er/971/2011 a 3Er/1188/2011 v zákonnej 15 dňovej lehote. Pokiaľ ide o exekučné konanie vedené pred Okresným súdom Brezno pod sp. zn. 3Er 1126/2011 k vydaniu rozhodnutia, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietnutá, došlo až po tom, ako mu bolo doručené vyjadrenie povinnej Márie Eremiášovej, teda o návrhu rozhodol bezodkladne po vyjadrení povinnej, a to uznesením zo dňa 21. 10. 2011, teda po 2 mesiacoch od podania tejto žiadosti.

V tejto súvislosti odvolací súd na podporu právne zisteného skutkového stavu okresným súdom, a z toho i vyvodeného správneho záveru dopĺňa, že pokiaľ ide o exekučné konania vedené pred Okresným súdom Brezno pod sp. zn. 3Er/971/2011 a 3Er/1188/2011, v tomto prípade začalo exekučné konanie po 01. 06. 2011, ktoré skutočnosti vyplývajú z uvedených exekučných spisov.

Podľa § 36 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení (ďalej len Exekučný poriadok), exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie.

Tak ako bolo uvedené vyššie, zo spisového materiálu exekučných spisov vedených pred Okresným súdom Brezno pod sp. zn. 3Er/ 1126/2011 k začatiu exekučného konania došlo dňom 08. 07. 2011 a v prípade exekučného konania vedeného pod sp. zn. 3Er 1188/2011 dňom 18. 07. 2011.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekučného konania, teda v znení účinnom od 01. 06. 2011 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonávané a na podklade vykonateľného rozhodnutia podľa § 26 zák. č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu zo zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu zo zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku účinnom v čase začatia exekučného konania, teda v znení účinnom od 01. 06. 2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Z obsahu oboch exekučných konaní vedených pred Okresným súdom Brezno pod sp. zn. 3Er 1126/2011, ako aj 3Er 1188/2011 vyplýva, že exekučným titulom v konkrétnom prípade bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, teda išlo o vykonateľné rozhodnutie rozhodcovských súdov v zmysle ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2011, na ktorý exekučný titul sa v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase od 01. 06. 2011 - 15 dňová zákonná lehota nevzťahuje. V danom prípade teda nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľ v odvolaní, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, ak táto v uvedených exekučných konaniach daná nebola a exekučný súd uvedenou zákonnou 15 dňovou lehotou vôbec nebol viazaný.

Pokiaľ ide o exekučné konanie vedené pred Okresným súdom Brezno pod sp. zn. 3Er 971/2011, v uvedenom prípade, napriek tomu, že došlo k začatiu exekučného konania na základe Exekučného poriadku účinného do 31. 05. 2011, a v ktorom prípade bez ohľadu na rôzne výklady ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011 a v znení účinnom od 01. 06. 2011, zaoberajúc sa skúmaním otázky, či pod slovné spojenie rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, je možné a potrebné zahrnúť i rozhodcovské rozsudky vydané rozhodcovskými súdmi, alebo vydané jedným rozhodcovským súdom, odvolací súd dodáva, že ani v tomto prípade nebol exekučný súd uvedenou 15-dňovou lehotou viazaný. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. 12. 2012, v ktorom sa uvádza, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase, lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. Aj Ústavný súd SR, konštatoval, že okresný súd zákonnou 15-dňovou lehotou z tohto dôvodu nebol viazaný. Ak teda okresný súd touto lehotou v prípade, ak žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, nie je viazaný, nemohol z jeho strany ani v tomto prípade dôjsť k jej porušeniu a nemožno hovoriť o tom, že súd nerozhodol v zákonnej lehote. Odvolací súd teda na podporu tvrdených v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu poznamenáva, že zo slovného logického výkladu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania vyplýva, že lehota 15 dní sa vzťahuje len na vydanie poverenia, pokiaľ súd zamietol návrh na vydanie poverenia, táto lehota neplatí, čo je dané zrejme tým, že súd pre posúdenie žiadosti o vydanie poverenia a podkladov na vykonanie exekúcie potrebuje dlhší čas, než na vydanie poverenia.

Vzhľadom na vyššie uvedené je preto nedôvodné tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, ak nimi súd nebol viazaný.

Všeobecne v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť alebo opomenutie), vid' aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/2004. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom je v sústave práva zaradená do občianskoprávneho zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, preukázaný, a naopak, vykonané dokazovanie preukázalo, že okresný súd v exekučnom konaní postupoval plynulo a bez prieťahov, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným

postupom. Okresný súd preto dôvodne aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti neskúmal.

Navrhovateľ však nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu. Napriek tomu odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Ako je uvedené vyššie, ak jeden z predpokladov nevyhnutných pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, preukázaný, nemohlo dôjsť k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, preto by dokazovanie ohľadne vzniku škody, prípadne jej výšky, a to aj oboznámením sa so znaleckým posudkom č. 1/2014, na ktorý navrhovateľ poukazoval v odvolaní, bolo nehospodárne a nadbytočné. Nemožno neprihliadať na okolnosť, že navrhovateľ zadal vypracovanie tohto znaleckého posudku až dňa 01. 03. 2013, pričom návrh na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podal na Okresný súd Brezno ešte dňa 27. 09. 2012, ako aj to, že uvedený znalecký posudok doposiaľ nebol navrhovateľom predložený.

Pokiaľ navrhovateľ v poslednom odvolacom dôvode poukazoval na tú skutočnosť, že okresný súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o jeho návrhu na prerušenie konania osobitne rozhodnúť, odvolací súd poznamenáva, že okresný súd ešte pred rozhodnutím o veci samej skúmal, či sú splnené podmienky na prerušenie konania na základe návrhu navrhovateľa zo dňa 06. 06. 2014, o tomto návrhu rozhodol a na odôvodnenie tohto rozhodnutia nachádzajúceho sa na str. 3 napadnutého rozhodnutia odvolací súd v celom rozsahu odkazuje. Aj odvolací súd pred rozhodnutím vo veci samej skúmal vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu, ktorým bol návrh navrhovateľa na prerušenie konania okresným súdom zamietnutý, a keďže nezistil žiadne procesnoprávne, ani hmotnoprávne pochybenie okresného súdu, napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil ako vecne správne vo výroku tohto rozhodnutia. Rozhodnutie okresného súdu o návrhu na prerušenie konania, ako aj o návrhu vo veci samej na jednom pojednávaní, bolo aj v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania. V žiadnom z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, že by bol súd povinný pred rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť „osobitne“. Nie je možné na prejednávany prípad aplikovať navrhovateľom predložené rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co 174/2014, z ktorého je jednoznačne zrejmé, že prvostupňový súd o návrhu na prerušenie konania nerozhodol vôbec, ktorá skutočnosť však v prejednávanej veci z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, ak tento svojím prvým výrokom napadnutého rozsudku návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol, a svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil.

Okresný súd sa teda správne v odôvodnení rozhodnutia zamerail len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvostupňový súd, nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový, ako i právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že nárok navrhovateľa nie je dôvodný.

Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O. s. p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne dôvodne aplikoval ust. § 151 O. s. p..

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný a odporca si napriek úspechu v odvolacom konaní náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, tieto mu zo spisu nevyplývajú, preto odvolací súd odporcovi ich náhradu nepriznal.

Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.